

— Много се радвамъ! Добре си схваналъ, добре си почувствувалъ. Ето, вземи тѣзи листове, запази ги. Когато се научишъ добре да свиришъ, тази пѣсень ще ти напомня за мене.

— Слънчева пѣсень! — прочете Вачко, като грабна нотнитѣ листове. — Ще ги скрия задъ иконата!

А учителятъ погледна съ обичъ следъ него.

— Чудесно момче! Още година-две да го занимавамъ, ще му отворя пжтъ да иде при нѣкой майсторъ...

Не би... Зла болестъ налегна учителя. Той едва дочака края на учебната година. Закараха го съ каруца въ града. Оттамъ съ желѣзницата го отвели въ София, после заминалъ далечъ на изтокъ — въ Бургасъ.

И Вачко остана самъ съ баба си въ село.

*

Край високата желѣзна ограда на едно варненско училище вървѣше старъ, дребничъкъ господинъ. Облеченъ бѣше въ износени, но чисти дрехи. За ржка водѣше осемгодишно момиченце.

— Дѣдо, бързай, закъснѣли сме! Годишното утро е започнало!

— А следъ утрото ще ви раздадатъ свидетелствата. Тъкмо на време пристигнахъ въ Варна.

— Ти първи ще видишъ моето свидетелство! — засмѣ се момиченцето и задърпа дѣда си.

Училищниятъ дворъ гъмжеше отъ деца. Едни бѣха наредени въ дълги редици, други се трупаха задъ столове и пейки, на които седѣха бащитѣ и майкитѣ. Старииятъ господинъ едва се проврѣ изъ навалицата. Нѣкой му отстъпи своя столъ въ първия редъ.

Върху широка подставка се бѣха наредили десетина ученици съ цигулки въ ржце. Задъ тѣхъ се виждаха хориститѣ. Едъръ, широкоплещестъ мжжъ размахваше тънка пржчка. Надъ притихналото множество зѣ носѣха тихи, нѣжни звуци. Старииятъ господинъ по-